

hvor det er virksomheder, der bestemmer, og hvor det også typisk vil være de mest velflagte kunstnere, der får støtten via skattereglerne. Så vil jeg meget hellere have, at vi går over i Kulturministeriets regi og ser, hvem der skal have støtte, og hvilke formål der skal have støtte. På den måde kan vi styre pengene meget mere målrettet og kontrollerbart. For når man ved, hvem man giver støtte, og til hvilke formål man giver støtte, er det også meget nemmere bagefter at finde ud af, hvad man har fået for pengene, i stedet for støtte via fradrag, hvor pengene i virkeligheden forsvinder helt ud af statsregnskabet, og hvor det er meget vanskeligere at kontrollere, hvad pengene bruges til.

Så vil jeg til sidst sige, at det jo var interessant at se Dansk Folkeparti gå imod forslaget, men åbenbart at ville tillade, at det bliver gennemført. Det er interessant, fordi vi så mange gange har hørt Dansk Folkeparti i alle mulige andre sammenhænge sige: Det er os, der er en del af regeringsflertal, og det er os, der har stemt for finansloven, og det er brugt til at nedlægge veto mod en lang række forslag.

Det har jeg meget ofte syntes var meget irriterende, meget forkert og blokerende for fornuftige flertal i Folketinget på næsten alle de områder, hvor vi har set Dansk Folkeparti bruge den pedal, den bremseklods. Men her har man altså valgt ikke at gøre det. Det er jeg principielt set tilfreds med, men det er dog underligt, at Dansk Folkeparti i dag ikke gør krav på, at det er deres penge og derfor siger: Dem må I ikke bruge, når vi er imod.

Men det er ikke den form for argumentation, vi bruger, og det er ikke den, vi synes skal bruges. Det er de mere principielle ting omkring det skattepolitiske. Kom med kulturministeren og et forslag om penge, der skal føjes ind på kulturbudgettet, og vi skal støtte det hver eneste gang.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren, og så er det skatteministeren, der skal have ordet.

Kl. 17.40

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Jeg ville jo gerne, hvis jeg kunne have startet med en lige så flammende og varm tale som hr. Kim Andersens, men da jeg ikke har slået mine folder i så mange år i Folketingets Kulturudvalg, bliver det nok en mere jordnær tale ud fra det mere skattetekniske.

Allerførst vil jeg sige, at jeg godt kan forstå, at der er nogle, der undrer sig over, hvordan man laver afgrænsningen vedrørende hædersgaver. Hvad er hædersgaver? Jeg tror, det var den radikale ordfører, der brugte udtrykket: Kan man få en hædersgave for månedens medarbejdertegnning?

Til det vil jeg bare sige, som det også står i forslagets bemærkninger, at hædersgaver ikke er noget nyt begreb. Hædersgaver kender vi allerede i dag, for hædersgaver, der uddeles af offentlige midler, legater samt kulturelle fonde eller lignende her i landet eller i udlandet, er skattefri. Så vi kender altså allerede i dag til skattefri hædersgaver.

Vi udvider egentlig ikke, hvad det er, der kan være skattefrit, men vi udvider, hvem der kan være afsender af den hædersgave, som så bliver skattefri. Jeg indrømmer gerne, at det på det kulturelle område kan være svært at lave afgrænsninger, men de afgrænsningsproblemer kender vi allerede i dag, og det, der er spørgsmålet fremadrettet, er, at der nu er en kategori af støtteydere til dansk kulturliv, som bliver større, og det synes jeg man skulle glæde sig over.

Til dem, der stiller spørgsmålet, om man ikke skulle have givet støtten mere direkte i stedet for, vil jeg sige, at det undrer mig lidt, for den mest direkte støtte må vel være at lade folk beholde de penge, de får, i stedet for at vi tager dem ind i skat og deler dem ud bagefter. Det ville ikke undre mig, at der, hvis vi hentede pengene ind i skat og delte dem ud igen, ville være både noget administration og bureaukrati i forbindelse med arbejdet med at hente ind og dele ud. Det ville i hvert fald ikke være fuldstændig uhørt, hvis der var et vist papirarbejde i en sådan uddeling.

Derfor er det engangsbeløb, der er i forslaget til at lave de nødvendige systemtilretninger for, sådan set en engangsgift, som skal måles op imod, hvad ekstraudgiften ville være, hvis man skulle have lavet den indirekte støtte, nemlig at vi først henter alle pengene ind i skat, og der så sidder nogle og beslutter, hvem de skal deles ud til efterfølgende.

Derfor mener jeg faktisk, at forslaget, som ligger her, er den mest direkte måde at skabe gode vilkår for danske kunstnere på, og jeg håber sådan set også, at man nu vil stå ved skåltalerne i de forskellige partier, og at man, når man siger, at man ønsker at støtte kunstnere, så rent faktisk også gør det, når man får muligheden for det.